

РЕШЕНИЕ

№ 1797

гр. София, 20.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав, в публично заседание на 20.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арnaudова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **11060** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във вр. с чл. 129, ал. 7 от ДОПК.

Образувано е по жалба с вх. № 29711 от 13.11.2013 г. по описа на Административен съд София-град, подадена от подадена от С. А. Б. срещу акт за прихващане и възстановяване № 1301162 от 03.07.2013 г. издаден от старши инспектор по приходите при Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) - С., обжалван по административен ред и потвърден с решение № 1538 от 09.09.2013 г. издадено „за“ директор на дирекция “Обжалване и данъчно-осигурителна практика” (“ОДОП”) – С. при Централно управление (ЦУ) на НАП.

Жалбоподателят навежда твърдения за незаконосъобразност на атакувания административен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и на административнопроизводствените правила. Сочи, че с А. му е отказано възстановяването на сумата от 299, 25 лв. данък общ доход. Незаконосъобразно е прието, че обезщетението за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразно прекратяване на трудово правоотношение по чл. 225 от Кодекса на труда (КТ) е доход от трудово правоотношение. Излага, че обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ попада в обхвата на чл. 13, ал. 1, т. 13 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ). Решението, с което се потвърждава обжалвания акт е издадено от името на директора на дирекция „ОДОП” – С., в нарушение на административнопроцесуалните правила. Моли съда да постанови решение, с което да

отмени обжалвания акт и да върне преписката за ново разглеждане, с указание за прилагане на закона или да реши спора по същество, като уважи искането му за възстановяване на неправилно събрания данък, както и да му присъди разноските по делото.

Ответникът - Директорът на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" - С. при Централно управление на НАП моли съда да остави жалбата без уважение, по съображения подробно изложени в решението на директора на дирекция „ОДОП” – С.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

С. градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в производството и не дава заключение по предявеното оспорване.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От С. А. Б. в ТД на НАП - С. е подадена годишна данъчна декларация (ГДД) по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2009 г. с вх. № 22180363 от 05.02.2010 г., в която с Приложение № 1 са декларирани доходи от доходи от трудови правоотношения в размер общо на 20 248, 75 лв., авансово внесен данък в размер на 1 513, 27 лв. Декларираните от Б. доходи се потвърждават от служебни бележки издадени от [фирма] (отразяваща получен доход през 2009 г. в размер на 16 047, 98 лв.) и [фирма] (отразяваща получен доход през 2009 г. в размер на 1 050, 77 лв.). Декларираната трета сума с Приложение № 1, като доход от трудово правоотношение, в размер на 3150, 00 лв., представлява обезщетение за оставане без работа по чл. 225, ал. 1 от КТ за периода от 13.12.2004 г. до 13.06.2005 г., която видно от изпълнителен лист от 05.06.2009 г., издаден от Софийски районен съд, [фирма] е осъдено да заплати на Б.. Определеният с декларацията, като дължим данък за довносяне върху годишната данъчна основа, след приспадане на направената отстъпката по чл. 53, ал. 2 от ЗДДФЛ, е в размер на 299, 25 лв.

На основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК от лицето е подадено искане за възстановяване с вх. №[ЕИК] от 28.06.2013 г., във връзка с недължимо платени суми за данък общ доход (ДОД) в размер на 299, 25 лв.

С резолюция за извършване на проверка по прихващане или възстановяване № 1301162 от 01.07.2013 г., издадена от М. Н. К., на длъжност началник отдел „Услуги за клиенти" при ТД на НАП - С., офис „О. купел", е възложено извършването на проверка по прихващане или възстановяване.

За резултатите от проверката е издаден процесният А. № 1301162 от 03.07.2013 г., издаден от Е. П. Г. на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП - С.. В хода на проверката органите по приходите са приели, че на основание чл. 24, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДФЛ във връзка с чл. 13 от ЗДДФЛ на лицето не следва да се възстанови данък, тъй като обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ не попада в изключенията изброени в чл. 24, ал. 2 от ЗДДФЛ, като същевременно същото не се счита за необлагаем доход и подлежи на деклариране по реда на чл. 50 от ЗДДФЛ. С оглед това е отказано възстановяване на исканата сума от 299, 25 лв.

А. е връчен на Б. на 03.07.2013 г. В срока по чл. 152 от ДОПК вр. с чл. 129, ал. 7 от ДОПК той е обжалвал А. по административен ред пред директора на дирекция "ОДОП" С. при ЦУ на НАП, като жалбата е депозирана на 04.07.2013 г. в ТД на НАП – С. и е постъпила в дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП на 09.07.2013 г. С решение № 1538 от 09.09.2013 г. издадено „за“ директор на дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП (при условията на заместване съгласно заповед № ЗЦУ-418 от

20.04.2012 г. и заповед № 2791 от 07.08.2013 г.) процесния А. е потвърден. Решението е връчено на Б. на 11.09.2013 г. Жалбата му срещу А. до съда е подадена чрез горестоящия административен орган на 20.09.2013 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена от надлежната страна, в предвидения в чл. 156, ал. 1 от ДОПК 14 дневен преклузивен срок и след изчерпване възможността за обжалване на А. по административен ред, поради което същата е процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на атакувания в настоящето производство А., съдът намира, че същият е издаден от компетентен орган, в кръга на определените му правомощия, по установения в закона ред и форма, при спазване на процесуалните правила и в съответствие с материалния закон.

Между страните не е налице спор относно установената от административния орган фактическа обстановка. Спорният въпрос се свежда до това следва ли да се разглежда изплатената на жалбоподателя сума в размер на 3 150, 00 лв. - обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ като доход от трудово правоотношение по чл. 24, ал. 1 от ЗДДФЛ и попада ли тя на основание чл. 13, ал. 1, т. 13 от ЗДДФЛ в обхвата на необлагаемите доходи.

В чл. 12, ал. 1 от ЗДДФЛ е предвидено, че облагаеми по този закон са доходите от всички източници, придобити от данъчно задълженото лице през данъчната година, с изключение на доходите, които са необлагаеми по силата на закон. На основание чл. 13, ал. 1, т. 13 от ЗДДФЛ не са облагаеми обезщетенията за имуществени и неимуществени вреди, с изключение на обезщетенията за пропуснати ползи. Според чл. 24, ал. 1 от ЗДДФЛ облагаемият доход от трудови правоотношения е трудовото възнаграждение и всички други плащания в пари и/или в натура от работодателя или за сметка на работодателя, с изключение на доходите, посочени в ал. 2. Обезщетенията по КТ, които не се включват в облагаемия доход от трудови правоотношения, са определени в чл. 24, ал. 2, т. 8 от ЗДДФЛ и сред тях не е посочено обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ. То представлява плащане в пари за сметка на работодателя и следователно е част от облагаемия доход от трудови правоотношения по силата на чл. 24, ал. 1 от ЗДДФЛ. Поради това възникват задължения за авансово и годишно облагане на този доход и той следва да се декларира от лицето - получател на дохода с годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ, което в случая е сторено от Б.. Следователно, по отношение на посоченото обезщетение не намира приложение нормата на чл. 13, ал. 1, т. 13 от ЗДДФЛ и то не се включва в регламентираните с нея обезщетения за имуществени и неимуществени вреди, които са необлагаеми.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореният А. е издаден при законосъобразно прилагане на материалноправните разпоредби и не страда от твърдяните от жалбоподателя пороци. По изложените съображения жалбата на С. А. Б. срещу А. се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Неоснователно се явява и направеното с жалбата възражение за липса на компетентност на издателя на решение № 1538 от 09.09.2013 г. издадено „за“ директор на дирекция „ОДОП“ - С. при ЦУ на НАП. Решението е издадено от заместник-директора на посочената дирекция, заместващ титуляра на длъжността по силата на заповед № ЗЦУ-418 от 20.04.2012 г., който в посочения период видно от

заповед № 2791 от 07.08.2013 г. е бил в законоустановен отпуск. Съгласно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона дадени с Тълкувателно решение № 4/2004 г. по д. № ТР-4/2002 г. на Общото събрание на съдиите от Върховния административен съд (ВАС), действия извършени от лице при условията на заместване се извършват от името на замествания, както е направено и в настоящия случай.

С оглед крайния изход на делото, заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК във вр. с чл. 8 и с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на ответника сумата от 100, 00 лв. (сто лева), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК вр. с чл. 129, ал. 7 от ДОПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 42-ри състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата подадена от С. А. Б. срещу акт за прихващане и възстановяване № 1301162 от 03.07.2013 г. издаден от старши инспектор по приходите при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите - С., обжалван по административен ред и потвърден с решение № 1538 от 09.09.2013 г. издадено „за” директор на дирекция “Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С. при Централно управление (ЦУ) на НАП.

ОСЪЖДА С. А. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], 1618,[жк], [улица], ет. 7, ап. 19, да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика” – С. при ЦУ на НАП разноски по делото в размер на 100, 00 лв. (сто лева), представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: